உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி ௫.] 1917ஆ ஜூன்மீ [பகுதி ௫.

சாந்தோக்யோபநிஷத்து

நான்காம் பிரபாடகம்.

கண்டம் க.

பவுத்ராயனர் என்கின்ற ஜானசுருதி எனுமொரு அரசன் சிரத்தையுடன் தானஞ்செய்தும், போஜனம் பண்ணுவித்தும், பலசத்திரங்கட்டிவைத்தும் வந்தனன்.

உ. ஒருநாள் முனிவர்கள் அன்னவடிவங்கொண்டு அவ்வரசன் உபரிகையின் மேலிறங்கினார்கள். அப்போது ஒரு அன்னம் மற்றொரு அன்னத்தைப்பார்த்து பலாட்ச! சுவர்க்கத்திற்குச் சமானமான ஜானசுருதியரசனின் ஜ்யோதியில் சம்பந்தப்படாதே அஃதுன்னைத் தகித்துவிடுமென்றது.

௩. பலாட்சன், நீ யாரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாய், ஸயுக்வான் என்கிற ரைக்வனைப்பற்றிச் சொல்லுவதுபோல இந்த வற்பவரசனைப் புகழ்ந்து பேசுகிறாயென்றது.

ச. அந்தரைக்வான் எவன் அவன் எத்தகையன் என்று கேட்க அன்னம் கூறியது. ரைச்வர் நடத்தும் தருமங்களில் உலகினர் செய்யுந் தருமங்களெல்லா மடங்கும். அவருடைய அறிவில் மற்றைய ரறிவெல்லா மடங்கும் என்றது.

ரு. இதனைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஜானசுருதி யெனுமரசன் படுக்கையை விட்டெழுந்திருந்து சாரதியை யழைத்து ரைக்வரென்னும் முனிவரை யழைத்துவா வென்றனன்.

சு. சாரதி தேடிப்பார்த்து அவரைக்காணாமல் திரும்பி வந்தனன். எங்குப் பிராமணருளரோ அவ்விடத்திற் றேடிப்பா ரென்றனன் அரசன்.

எ. மறுபடியும் தேடிக்கொண்டுபோனபோது அம்முனிவர் ஒருவண்டியின்கீழ் சொறிகளைச் சொறிந்துகொண்டு உட்கார்ந்திருந்தனர். அவரைக்கண்டு ஐயா! நீர்தானா ரைக்வர் என்றனர். அதற்கு அவர் நான்தான் நீ தான் என்றனர். சாரதி இவர்தான் ரைக்வர் என்று தெரிந்துகொண்டு திரும்பி வந்தான்.

கண்டம். உ.

உடனே அரசன் அறுநூறு பசுக்களையும், ஒரு ஆரத்தையும், ஒரு இரதத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு முனிவரிடம் சென்றனன்.

உ. அரசன் முனிவரைநோக்கி ஐயா! இவைகளை நீ பெற்றுக்கொண்டு நான் உபாசிக்கவேண்டிய தேவதையையுபாசியு மென்றனன்.

ந. ரைக்குவர், அடே சூத்திர! இவையனைத்தும உன்னிடத்திலேயே யிருக்கட்டும் என்றனர். மறுபடியும் அரசன் ஆயிரம் பசுக்களையும், ஒரு ஆரத்தையும், தன் பெண்ணையும் அழைத்துக்கொண்டு அவரிடம் சென்றனன்.

ச. முனிவரே! இவையனைத்தையும் தாங்களேற்றுக்கொண்டு உபதேசஞ் செய் என்றனர்.

ரு. முனிவர் அப்பெண்ணின் முகத்தைநோக்கி, மற்றவைகளையும் கிரகித்துக்கொண்டு, இவற்றின் மூலமாக என்னைப்பேசும்படி செய்தனை. நான் வாழும் இக்கிராமம் ரைக்வபாணா எனப்பிரசித்த பெயருண்டாகக்கடவதெனச் சொல்லி யுபதேசிக்க ஆரம்பித்தனர்.

கண்டம். ௩.

வாயுவேஸம்வர்க்கம், எப்போது அக்கினி அணைகிறதோ அப்போதுவா யுவைச் சேருகிறது. சூரியனும் சந்திரனும் அஸ்தமிக்கும்போது அவை வாயுவை யடைகின்றன.

௨. ஜலம் வற்றும்போது வாயுவையே சேருகிறது. வாயுவே இவ ற்றை யெல்லாமிழுக்கிறது இது தைவதம்.

௩. இனி அத்யாத்மம் பிராணன், தூங்கும்பொழுது வாக்குப்பிராண னையே சேருகிறது, சக்ஷு, ச்ரோத்திரம், மனது இவைகளும் அங்ஙன மே.

௪. இந்த இரண்டு சம்வர்க்கங்களாகிய வாயுவும் பிராணனும் தேவ ர்களிடத்திலும் இருக்கின்றன.

௫. பிறகு சௌனகர் என்றகாபேயர் அபிப்ரேதாரின் என்ற காக்ஷ ஸேனி இவர்கள் சாப்பிட உட்கார்ந்தார்கள் அப்போது ஒரு பிரமசாரி பிக்ஷைக்கு வந்தான். அவனுக்குப் பிக்ஷை போடவில்லை.

மணவழகு.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கோயில்.

“ நினைப்பவர் மனமே கோயிலாக் கொண்டவர். ”

“ ஆதியாய நடுவுமாகி அளவிலா அளவு மாகிச்
சோதியாய உணர்வுமாகித் தோன்றிய பொருளுமாகிப்
பேதியா யேகமாகிப் பெண்ணுமா யாணுமாகிப்
போதியா நிற்குந் தில்லைப் பொது நடம் போற்றி போற்றி ”

“ கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே யுருவுமாகி
அற்புதக் கோலநீடி அருமறை சிரத்தின் மேலாம்
சிற்பர வியோமமாகுந் திருச்சிற்றம் பலத்துண்ணின்று
பொற் புடனடஞ் செய்கின்ற பூங்கழல் போற்றி போற்றி ”

குன்றாத மூவுருவாய அருவாய் ஞானக்
 கொழுந்தாகி யறுசமயக் கூத்துமாடி
நின்றாயே மாயை யெனும் திரையை நீக்கி
 நின்னையா றிய வல்லார் நினைப்போர் நெஞ்சம்
மன்றாக இன்பக் கூத்தாடவல்ல
 மணியே யென் கண்ணே மாமருந்தே நால்வர்க்
கன்றாலின் கீழிருந்து மோனஞான
 மமைத்த சின்முத் திரைக் கடலே யமர ரேறே.

மேற்காட்டிய பாடல்கள் ஸ்ரீ சிதம்பர க்ஷேத்திரத்துள்ள திருக்கோயிலையும், அதன் ரகசியத்தையும் பற்றியது. நம்முடைய வேதவேதாந்தங்களையும் சாத்திரங்களையும் அறவே இழந்துபோனாலும் இத்திருக்கோயில்களாலும் அதிலிருக்கின்ற திருச்சின்னங்களாலும், நம்முடைய ஞானத்தையும் ஆசாரத்தையும் மீண்டும் உண்டாக்கிக் கொள்ளலாம். அந்த ரகசிய

ங்களைத் திறக்கும் திறவுகோல் நம்கையில் அகப்படின் என நாம் வேறு இடங்களில் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். அநந்தகோடி மதங்கள் தங்கள் தங்கள் மதமும் தெய்வமும் ஞானமுமே அதிபூர்வமென்றும் உண்மையென்றும் கூறிக் கதறும் இக்காலத்தில் நம் கோயில்களில் உள்ள ரகசியத்தை நாம் சரியாய் உணரின், எதுதான் உண்மையான மதம் எது உண்மை ஞானம் எது பழையது என எளிதில் சோதித்து உணர இடந்தரும். ஆனால் நம்முடைய நாட்டின் துர்பாக்கிய மென்னவெனில், எல்லா மதஸ்தரும், தங்கள் தங்கள் வேறுபடும் கொள்கைகளுக் கெல்லாம், ஒரேவிதமான சுருதிப்பிரமாணங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு கையாண்டு வருவதிலும், அவர்களுக்குச் சரித்திர ஞானம் போதாமையால் எதுதான் பழையது எதுதான் புதியது என உறுதி செய்யும் ஞானமில்லாமலிருப்பதினாலும், சரித்திர ஆராய்ச்சிக்குச் சரியான நூல்கள் இல்லாதிருப்பதினாலும், இவர்கள் உரையில் எதுதான் உண்மை எது பொய்யென உறுதி செய்வது கடுமையாயிருக்கின்றது. இத்தருவாயில் நாம் மேலே காட்டிய விசாரணை நல்வழியாயிருக்கு மென்பதில் சந்தேகமில்லை. மேலும் சுருதிப்பிரமாணங்களை அர்த்தம் செய்யும்போது, மொழிகள் சங்கடமில்லாமல் விளங்குமாயின், அந்தச் சுலபமான பொருளைவிட்டு அபார்த்தம் செய்வது அடாதாகும். மொழி மயக்கந்தருவதாயிருப்பின், வேறுவிதமான ஆதரவைக்கொண்டு அதன் உண்மையினை விளக்கலாம். மேலும், ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி விசாரிக்கும்போது, வாய்மொழி ருசு எவ்வளவும் போதாதாயிருப்பது யாவருக்கும் தெரிந்தது. தஸ்தாவேசு சாட்சியாயிருப்பின், அதுவும் பழைய தஸ்தாவேசா யிருப்பின், உண்மையை எளிதில் கண்டுபிடிக்க இயலும். இன்னும், நடந்த சங்கதியைப்பற்றிப் பத்துபேர் பார்த்தவர்களை விசாரிக்கும்போது, பலவிதமாய் ஏற்படும், அவர்கள் உண்மையை உரைப்பவர்களாயினும், புகைப்படம் எடுப்பின் நடப்பு விஷயம் உண்மையாய் விளங்கும். ஆகையால் நாம் மேல்காட்டிய சோதனை பழைய தஸ்தாவேசாகவும், சரியான புகைப்படம் எடுக்கும் கருவிபோலும் உண்மையினை விளக்குவதாகும். இதன் உண்மை, பூர்வீகர்களுடைய பாஷையே, படக்குறிப்புகளாலாகிய தென்பதை உணரின் இன்னும் போதரும். பழையபாஷைகளாகிய சுமெரியன், சால்டியன், இஜிப்ஷியன், சீனபாஷைகளெல்லாம் படக் குறிப்பு பாஷைகளாகவும், இவர்கள் தங்கள் அதிமேலான கடிய சாஸ்திரக்கருத்துக்களைப் படங்களிலும், பதுமைகளிலும் கோயில் கோபுரங்களிலும் அமைத்துள்ளார்களென்பது யாவருக்கும் தெரிந்ததே.

ஆகவே நாம் எடுத்துக்கொண்ட பரமரகசியத்தை விளக்கப்புகுமுன், அதன் நன்மையையும், நம் சொய்மையையும் கருதியவழி நம்மால் ஒரு போதும் இயலாதெனினும், நம் சேக்கிழார்பிரான் அருளிய வண்ணம்,

> "அளவு கூட வுரைப் பரிதாயினும்
> அளவிலாசை துறப்ப அறைகுவேன்"
> பேராசை பிடர் பிடித்துந்த
> பின் வருமாறு வரைய லுற்றேன்.

அப்படி வரையுமுன்னர், இருதிறத்தாருடைய அவலக்கூற்றையெடுத்துப்பேசுவது அவசியம். ஒருவர் இதெல்லாம் மதவாதமென்றும், (Sectarianism) மற்றொருவர் மதமறுபிறப்பின் மருள் (Revivalism) என்றும் கொள்வர். இவ்விருதிறத்தாருள்ளும் கண்ணியமுள்ள சிலருள்ளாராயினும், பெரும்பாலார் பகருவது வெறும்பகட்டே. அவர்களுக்கு இதிலாவது அதிலாவது விசுவாசமில்லை. விஷயங்களை விசாரித்தறிய வேண்டுமென்கிற விருப்பமுமில்லை. அவைகளின் உண்மையை அறியவேண்டுமென்கிற உறுதியுமில்லை. அவர்களே கொடிய மதவலையுள் சிக்கிக்கொண்டிருப்பதில், தாங்கள் சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறோமென்கிற அறிவுமில்லை. தாங்கள் கொண்டதே கொள்கையென அகங்கரித்து மற்றெல்லாம் செத்ததென வொதுக்கி, ஒருவார்த்தையோ, தொடரோ அதைப்பற்றி குதர்க்கம் செய்து தீவினைக்கிளப்பி எதிரிகளின்மேல் துகளைப் பூசுவதே அவர்கள் முக்கிய நோக்கம். எவற்றையும் இகழாமல், அவற்றின் உண்மையை அறிதலே நோக்கங்கொண்டு ஐயப்படும் பட்சம் நாம் மிகவும் அங்கீகரிக்கின்றோம். மனப்பூர்வமாக எவரையும் புண்படுத்த வேண்டுமென்பதில் நம்முடைய நோக்கமன்று. நம் தாயுமானசுவாமிகள் கூறிய வண்ணம்,

> "பகர்வரிய தில்லை மன்றுட் பார்த்த போதங்கு
> என்மார்க்க மிருக்கு தெல்லாம் வெளியே யென்ன
> எச்சமயத்தவர்களும் வந்திறைஞ்சா நிற்பர்,"

அப் பொதுமன்றின் ரகசியத்தை யன்றோ நாம் ஈண்டு விசாரிக்க லுற்றோம்.

அவ்விடம் பரவெளியைத் தவிர வேறொன்றும் காணோமென்று யாவரும் கைகூப்பித் தொழா நிற்குமிடமன்றோ?

"சன்மார்க்க ஞானமதின் பொருளும் வீறு
சமய சங்கேதப் பொருளும் தானொன்றாகப்
பன்மார்க்க நெறியினிலும் கண்டதில்லை."

என நம்சுவாமிகள் வேறுபடும் எல்லாமார்க்கங்களிலுமுள்ள எல்லாப்பொருளும் ஞானமும் ஒன்றாய்க்காணப்படும் சமயம் இதன்றி வேறின்று என சாதித்தாரன்றோ?

மேலும், நம் சுவாமிகள் அருளியபடி
"சன்மார்க்க நெஞ்சமுள எனக்குத்தானே
கண்டவுடனே ஆநந்தம் காண்டலாகும்."

என்றும் எவரேனும் அத்திருச்சிற்றம்பலத்தை ஒருக்காலேனும் தரிசித்தால் அப்பயன் பெறலாம். அன்புடையவர்களன்றி, சுத்த நாத்திகராயினும் அக்கோயிலைக் கண்டவுடன் ஆநந்தம் காண்டலாகுமென்றது சுத்த நாத்திக மதப்பிரவர்த்தகராகிய ஜைமினி பகவானுங்கூட அச்சிற்சபையை நோக்கினவுடனே இருள் நீங்கி இன்ப மெய்தி வேத பாதஸ்தவம் என்னும் தோத்திரத்தை விளம்பினாரென்று யாம் கேட்கவில்லையா? ஆயிரக்கணக்காக அநேக திருக்கோயில்கள் எங்கும் உளவேனும், எல்லாருடைய மனமும் இம்மத்திய க்ஷேத்திரத்தை உவந்து நாடுகின்ற தன்றோ? மேலும் சிதம்பரம், இந்தியாவின் (இலங்கையுள்பட) மத்தியிலிருப்பதாகவும் நம்பப்படுகிறது. அண்டத்தையொப்ப, பிண்டத்திலும், இடை பிங்கலை நாடிக்கு மத்தியாக சுழுமுனைஸ்தானமாகவும் இது ஏற்படுகிறது. இருதயகமலமும், உடலில், உயிருக்கும், ஒளிக்கும் வெப்பத்துக்கும் காரணபூதமாகவு முள்ளது. அதுவும் எல்லா உடற் கூறுகளிலும் மிகவும் நுட்பமான உயிர்ஸ்தானமாயு முள்ளது. மற்றெல்லாவுறுப்புகளும், இவ்விருதயத்தின் ஏதுவினால் வளர்க்கப் படுகிறது. மற்ற உறுப்புகள் வெளியிலிருப்பதால் உறும் தீங்கினின்றும் காப்பாற்றப்படுகிறது. ஏனெனின், மற்றெந்த கூறுகளுக்குத் தீங்குநேரிடினும், ஒருவன் உயிர்த்திருக்கலாம். இருதயத்துக்குத் தீங்கு நேரிடின் உடனே உயிர்போம். மேலும் களங்கமில்லாத அன்புக்கும் இருப்பிடம் இதுவன்றோ? நேசம், இரக்கம், அருள் முதலியஅன்பின் கூறுகள். இவ்வுன்னத அன்பின்றி மற்றெதுவும் நிலைநிற்குமோ? மூளையைத் தாரகமாயுள்ள அறிவெனின், இல்லையென உறுதி கூறுவோம். இருதயத்துக்கு கொஞ்சம் ஊனம் ஏற்படினும், மூளைவலியற்றுப்போம், இருதயத்தின் சுருங்கல் விரிதலுக்கு ஏற்ப மூளையுமே அசை

வுறும், மற்றெல்லா வுறுப்புகளும் மூளையுடனும், ஒய்வுறும் போதும், இருதயத்துக்கு ஓய்வு எப்போதுமில்லை. அதுபோலவே, அன்பினுல் என்னதான் உயிர்பெறுது? அழி உள்ளத்துக்கு உயிர்ப்பும், அபலர்க்கு பலமும், தளர்ந்தவர்க்கு தயிரியமும் கொடுப்பதுடன, அன்பினுல் அதியற்புதமாய் அறிவின் நிகழ்ச்சி நடந்தவையும் நாம் கேள்வியுறுகிறோம். உலகமே அன்பினுல் கட்டுப்பட்டிருக்கிறதே யொழிய அறிவினுலல்ல. பண்டிதை ஹம்பிரி வார்ட் மாதரசி தம் 'ராபர்ட் எல்ஸ்மீயர்" என்னும் கதையில், ஒரு அறிஞனுக்கும் அனபனுக்கும் உள்ள வேற்றுமையைக் காட்டியிருப்பதை கவனிக்கறபாலது. அதில் அறிஞன், உலகையே உறவாக்கும் அன்பின் ஒரு சொட்டுக்காக அவன் அகங்காரத்தினுல் வெளியிடக் கூடாமல் உள்ளம் அழிந்ததை அறியவும். இவ்வுள்ளத்திஸ்தான் அச்சமயத்தவரும் இறைவனுக்கு உறைவிடம் கட்டி மகிழ்கிறார்கள். அவ்வுள்ளம் நிர்மலமாயிருக்க வேண்டியதுதான் ஒன்று. நிர்மலமான அந்த க்ஷணமே அகளமாயுள்ள ஆகாசத்தினின்றும் நீகளமாகிய ஒளி நம்மிருளைக் கடிந்து அருளைப்பெறச்செய்யும்.

"வெளியான நீ என்மன வெளியூடு விரவினையால்

வொளியாரு மென்கண்ணுமிரவியும் போனின்று லாவுவன் காண்."

இயேசுநாதரும், "நிர்மல இருதய முள்ளவர்கள் அருட் பெருக, ஏனெனின், அவர்களன்றோ இறைவனைக் காண்பார்கள்" என்றார்.

"பரமவியோமத்தில் (இருதயக்) குகையில் ஒளித்திருக்கும், சத்தியம் ஞானம் அநந்தமாகிய பிராணை அறிந்தோர் சர்வஞ்ஞனுகிய பரனோடு ஒன்றாய் எல்லா நலன்களையும் பெறுகிறான்" என்று அவர்க்குமுன்னமே தைத்திரிய உபநிடதமும் அறையவில்லையா? பண்டைமறையாகிய சாந்தோக்கியமும் பின்வருமாறு கூறிற்று." தேடி அறியவேண்டுவது எது ஒன்று எனவும் தேடும் போதும், அதை எப்படி அறிவது எனவும் தெரிய விரும்பினாய்? கேள்! பிரமபுரம் (உடல்) ஒன்றுளது. குஹ்யமாகிய தகர புண்டரீக வீடொன்றுளது. அதில் அந்தராகாசமுளது. அந்த ஆகாசத்திலிருப்பது அதைத்தான் நாம் தேடவேண்டும். அதைத்தான் நாம் அறியவேண்டும்."

"இந்த ஆகாசம் எவ்வளவு அகலமோ இருதய ஆகாரமும் அவ்வளவு அகலம் வானும் உலகும் அதில் அடங்கிறது. காலும், கனலும், சூரியனும்,

சோமனும், மின்னும் மீனும், அவன் கூறுகி உலகில் உள்ள எதுவும், அது வல்லாததும் இவையெல்லாம் அதில் அடங்கிற்று." (சாந்தோ—VIII. 1-23),

இதற்கு முன் பிரபாடகத்தில், கூறியுளது: "உடல் பிராணனுக வும், உருவம் ஒளியாகவும், எண்ணம் சத்தியமாகவும், ஆகாசம் (அரூபி யும் எங்குநிறையும் தன்மையால்) போன்றும், எல்லா கர்மங்களும் எல்லா இச்சைகளும் எல்லா நற்கந்தமும், எல்லா ரசங்களும் அவனிட மிருந்து உளதாகின்றதோ அவன சின்மயன் (சித்து), இருதயகுகையில் உள்ள ஆத் மா அரிசியிலும் சிறிது வாறகோதுமையினுஞ் சிறிது, கடுகினும் சிறிது, தினையினும், சிறிது, தினையரிசியினுஞ்சிறிது. அந்த ஆத்மாவே புவனத்தின் பெரிது, ஆகாயத்திற் பெரிது, எல்லா அண்டங்களிற் பெரிது. (III 14.)

பின்னிடத்தில், பேசியது." ஆகாசமெனப்பட்ட அவன் எல்லாநாம ரூபங்களையும் வெளியாக்குகிறன். இந்த நாம ரூபங்களெல்லாம் அடங் கிய அதுபிரமம் அமிர்தன், ஆத்மா?" (VIII. 13. 1.) பின்வரும் வசனம், கடோபநிடதத்திலும். (I. 2-20) சுவேதாஸ்வதரத்திலும், (III. 20) தைத்திரியத்திலும், சிவமஹாபுராணத்திலும் காணப்படுகிறது.

"சிறிதிற் சிறிதாய் எனினும் பெரிதிற் பெரிதாய, இந்தச் சீவனின் இருதயம். குகையில் ஆத்மா (பரம்) அமர்கின்றது. அதனைத் தன் பற்று களினின்றும் விடுபட்டுத் தன் துன்பம் துடைக்கப்பட்டு, அந்த ஈசனையும் அதன் மகிமையையும், அவன் பிரசாதத்தினுல் சீவன் பார்க்கிறன்." கைவல்லிய உபநிடதம், இதனையே வேறுவிதமாகக் கூறிற்று. வானுக்கு அதிகம் எனினும், சீவனுடைய இருதயகுகையில் ஒளிக்கலாயிற்று. அவனை காமத்தினின்றும் விடுபட்டு, ஞானிகள் அடைகிறர்கள்." ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானும் இந்தப்பரம ரகசியத்தை தன் சிடனுக்கு உபதேசிக்கிறர்." ஓ அர்ச்சுனு, ஈஸ்வரன் எல்லாருடைய இருதயத்திலும் வசிக்கிறன். தன் மாயையால் எல்லாவற்றையும், குயவன் சக்கரத்தில திரிப்பதுபோல் சுழ ற்றுகிறன்." இவ்விதம் கூறி அந்தப்பரம சாந்தமாகிய இடத்தை அவன் அருளால் அடையும்படி வற்புறுத்துகிறர். பின்வரும் வசனங்கள மேற் கூறிய உபநிடதப்பொருள்களை யெல்லாம் தொடுத்துக் கூறுகின்றது.

"எங்குமுள்ள ஆகாயம், தன்னுண்மையால் எவ்விதம் அழுக்கடைய வில்லையோ, அதுபோல் உடலில் எங்குமுள்ள ஆத்மாவும் (பரம்) அழுக்க டையவில்லை." (XIII. 32)

"எல்லா பூதங்களுக்கும் ஆதாரம். அப்பூதங்கள் இதற்கு ஆதாரமல்ல. என் ஆத்மா (பரம்) அவைகளின் நிமித்த காரணம். ஆகாசத்தில் ஊன்றப்பட்டு மகத்தாகிய காற்று எங்கும் சலிக்குமாறுபோல், எல்லாம் என்னிடம் ஊன்றப்பட்டு எனனிடம் அமர்கின்றது." (IX 6).

இந்தச் சர்வ ஆதாரமாயுள்ளவன், நியதியாயுள்ளவன், சாக்ஷி, போக்தா, மகேஶ்வரன் என்னும், பரமாத்மா, பரம புருஷனென்றும் அழைக்கப்படுகிறான். (XIII. 22).

சாந்தோக்ய மந்திரத்தில், பின்னும் காயத்திரி. உடலும் இருதயமாகும் எல்லா பூதங்களும் அவற்றில் நிலைத்தலால் என்று கூறியுளது. ஆகவே, தமிழ் மறையிலும், அதற்குப்பின்னும் முன்னும் முள்ள எல்லாம் தமிழ்த் திருமுறைகளிலும் பரமேஶ்வரனுக்கு உண்மையாகிய உறைவிடமாக உயிரின் இருதய கமலத்தையே பாடியருளினார்கள்.

"நினைப்பவர் மனமே கோயிலாக் கொண்டவர்." ஆகையினலன்றோ நாம் பேசப்புகுந்த பரமாலயத்தை எல்லாக்கோயில்களினும் சிறந்த திருக்கோயில் என்று கூறப்படுகின்றது. புண்டரீக வீடென்பது தகர வீடென்பதாம். அம்பலம், பொன்னம்பலம் என்பதும் இதனையே. இத திருக்கோயில் உயிரின் உள்ளமே என்றமட்டில் இன்றுகாட்டி மேல் அடுத்த மொழியில் அவ்விருதய மத்தியில் நின்று திருக்கூத்தாடா நின்ற பரமபதியைப்பற்றிப் பேசுவாம்.

ஜே. யம். நல்லசாமி பிள்ளை
B. A., B. L.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பஞ்சாக்கரம்.

இனி இம்மந்திர நலத்தைத் துய்த்து விளக்கிய நல்லாசிரியர் நல மொருசிலவற்றை எடுத்துரைப்பாம்.

"வம்பறுவரிவண்டு மண நாறமலரு மதுமலர் நற்கொன்றை யானடியலாற் பேணுவெம்பிரான் சம்பந்தனடியார்க்கு மடியேன்!" என்று

வன்றொண்டப் பெருந்தகையால் போற்றப்பெற்ற நஞ்சைவ சிகாமணியார், மதிமுகிழ் முடித்த மாதியல்பாகரால் எண்ணரிய சிவஞானத் தின்னமுதங் குழைத்தளித்தருளப்பெற்று, மற்றப் பெருமானுரை யாமெலா முணர்ந்துய்தற்பொருட்டுப் பாமுகத்தால் மறித்தெஞ் செவியமுதாய் வார்க்கத் துவங்கிய பின்றை ஞான்று, மடையில் வாளைபாய மாதரார் குடைந்தாடும் மணிநீர் வாவித்திருக்கோலக்கா வெய்தி, இருக்கோலிட்டறிவரிய தேவர்பிரான் றிருப்பாதம் போற்று நீர்மையில் நின்று "மடையில் வாளைபாய" என்னும் வாக்காற் கைந்நிறைந்த ஒற்றறுத்துக் கலிப்பதிகம் பாடுதலும், பொன்னித்துறைபெருமணியின் கண்ணிய கைம்மலர் தம்மில் அண்ணலார் திருவருளால் அடைந்த செம்பொற்றாளத்தும், பஞ்சாக்கரம் பொறித்திருந்த தென்னின், மற்றதன் பெருமையை யாவரேயள விட்டுரைக்கவல்லார்? பின்னுந் திருவரத்துறையார் தாமேவேண்டி எற்றுக் கொள்ளுமாறு பணிந்த முத்துச்சிவிகை முத்துக்குடை முத்துக்காளம் முதலிய அருளிய ஞான்றும், இம்மந்திரத்தையே ஓதி இவர்ந்தார் என்க.

மற்றும் நம்புகலிவேந்தர் உபநயனவிழாக்கொண்டு, எண்ணிகந்த புனிதமறை எடுத்தோதி அவற்றிற் கெல்லாம் முதன் மந்திர மிஃதாமென்று, "துஞ்சலுந் துஞ்சலிலாத போழ்தினு" மென்றெடுத்து "வேதியர்க்கந்தியுண் மந்திரமஞ் செழுத்துமே" என்றுணர்த்தியந்தணர் தமையு மறுத்தருளினார், இன்னுமப் பெருந்தகையார், தமிழ்மொழி தழைப்பவும், அதன் மாட்சி இனைத்தென்று நெருப்பும் நீரும் அறியவும், திருநீற்றுண்மை சிறக்கவும், சைவசமயம் செழிப்பவும், சமணசமயம் ஒழியவும் தென்றிசை இலங்கவும், உலகம் வயங்கவும் திருமறைக்காட்டினின்றும் திருவாலவாயக்குச் செல்வான் திருச்சிவிகை இவர்ந்ததும் "ஒரு நாமத்தஞ்செழுத்து மோதி வெண்ணீற்றொளிவிளங்கு திருமேனிதொழுதார்" என்பது நம்மனோர் நன்கு கவனிக்கற்பாலது, மற்றுந் தந்திருமணங்கண்டோர் யாரும் தீதுறுபிறவிப்பாசந் தீர்த்தல் செம்பொருளாககொண்டு பரஞ்சுடர்த்தொழுது போற்றி வீட்டையளித்ததுவும், அங்ஙனம் வீட்டையாவர்க்கும் ஈய வல்லதாய் நிற்பதிம் மந்திரமே என்றுணர்த்துவான் நமச்சிவாயத்திருப்பதிக மோதி மாயிரு ஞாலத்தாருய்யு நெறிக்காட்டி "கொள்ளை கொள்ள வீடுதவிக் கூற்றைப்பிடர் பிடித்துத் தள்ளினாரென்றுணர்க.

இனி நம் நாவரசாய பெருந்தகையார் நம்பரருளாமையாற் சமண சமயம் புக்குநிற்புழி, சிவபெருமான் பண்டேபுரி நற்றவத்துப் பான்மையி

னூற் சூலை நோய்க்குட் படுத்துத் தடுத்தாளுழி, நங் கற்பரசியாராய திலகவதியாரால் பஞ்சாக்கரமோதித் திருநீறளிக்கப் பட்டமையானும் இம்மந்திரத்தின் பெற்றிஇற்றெனை விளங்கும், பின்னுமப்பெரியாரைச் சமணமாக்கள் நீற்றறையினிட்டபொழுது

நமச்சிவாயவே ஞானமுங்கல்வியும்
நமச்சிவாயவே நானறிவிச்சையும்
நமச்சிவாயவே நாநவின்றேத்துமே
நமச்சிவாயவே நன்னெறிக்காட்டுமே.

என்னுந் திருப்பாட்டை யுள்ளடக்கிய பதிகத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளலும், அந்நீற்றறையகத்து வெப்பமும், ஒளியும், ஆவியும், ஓசையுமெல்லாம், இளவேனிற் பருவத்துத்திங்களஞ் செல்வன் செழுநில வெறிக்கும் மாலைக்காலத்தே செங்கமலம்முதல பன்மலர் நிறைந்த பசும்பொய்கை யகத்து இளந்தென்றல் வீச இனியயாழோசை கேட்ப வீற்றிருக்குந் தன்மையதாய் விளங்கியதாயின் இம்மந்திரத்தின்பெற்றி எத்துணைச் சிறந்ததென்க. பின்னுங் கற்றுணைப்பூட்டிக் கடலிவிட்ட ஞான்றும் உறநாற்றுணையாய் விளங்கிய திம்மந்திரமாகவே பிறவிப் பெருங்கடல் கடக்க உறும்புணையாவது இம்மந்திரமே என்பது வெள்ளிடை மலையென விளங்கிற்றென்க.

இதன் பெருமை யெல்லாம் ஒருங்குணர்த்தற்பொருட்டே திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் இருபதிகங்களாலும், திருநாவுக்கரசரும் திருநாவலூரரும் ஒவ்வோர் பதிகங்களாலும் தனித்தெடுத் தோதியருளினரென்க, மற்றும் நம் மணிவாசகப்பெருமான் தந் திருவாசகத்து இதனை முன்வைத்து ஓதியருளியதும் மேற் கூறிய பதிகங்களின் உள்ளக் கிடக்கையோடு ஒப்புறுவதேயா மென்க.

இன்னும் வரும்.

பாரிப்பாக்கம். கண்ணப்ப முதலியார்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நன்னெறி.

"முன்னெறி யாகிய முதல்வன் முக்கண்ணன்
றன்னெறியே சரணாத திண்ணமே
யந்நெறியே சென்றங் கடைந்தவர்க் கெல்லா
நன்னெறி யாவது நமச்சிவாயவே."

பாடலிபுரத்திலே அரசு புரிந்திருந்த பல்லவராசன் தமது சமயாசாரியர்களாகிய சமணர்களின் வேண்டுகோளின்படி திருநாவுக்கரசு நாயனாரைக் கல்லோடு சேர்த்துக் கட்டிக் கடலிலேவீழ்த்தி விட்டபோது, அவர் அடியேனுக்கு யாது நிகழினும் நிகழுக. அடியேன் சிவபெருமானை தோத்திரம் செய்வேன் எனக்கருதி "சொற்றுணைவேதியன்" என்னும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அத்திருப்பதிகத்தின் ஒன்பதாம் திருப்பாட்டு இத்தேவாரம் என்றுணர்க. இதின் திரண்டபொருள் முதற்சமயமாகிய சைவசமயமே யாவர்க்கும் பற்றுக்கோடா யுள்ளது. அம்மார்க்கத்தின்படி யொழுகிச் சிவனைத்தியானம் செய்பவர்களுக்கெல்லாம் நன்னெறி பயப்பது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம் என்பதாம். சைவசமயத்தை முன்னெறியென்று கூறியது என்னையென்றால் உலகத்துள்ள ஆன்மாக்கள் செய்த இருவினைக்கீடாக அவ்வவர்கள் சோபான முறைக்கண்ணின்று அவ்வவ்வினைப்பயன்களை யனுபவித்து மேல் நெறிக்கண் வந்து பரமுத்தி யெய்துதற்கு முதல்வனால் பகுக்கப்பட்ட பலபல சமயங்களுள் சைவசமயமே மற்றெல்லாச் சமயங்களையும் தனக்கு அவயவயங்களாக்கொண்டு தன்னுள்ளடக்கி தான் அவயவியாய் அவற்றிற்கெல்லாம் அரசாய்ச்சிறந்து அத்துவித முத்தியைப் பாலிக்கும் அருட்பெரும் சமயமாதலான் என்றுணர்க.

இக்கருத்துப் பற்றியே தாயுமான சுவாமிகளும்

ஆகாரபுவனம். செய்யரிய, இயல்பென்றும், அந்தோவீததிசயம், தக்கநெறி யென்று அருளிச் செய்துள்ளார்.

இனி ஞானிகளினாலே மெய்ப்பயனைக் கொடுக்கும் உண்மை சமய மென கருதப்படும் என்பார் மூன்னெறி என்றார் எனினுமாம். சைவசமயம் ஒன்றே அழியாப் பேரின்ப வாழ்வாகிய அத்துவித முத்தியைக் கொடுப்பது என்பதும் ஏனைச்சமயங்கள் தத்தமக்கேற்ற சிறிய பயன்களைக் கொடுப்பன என்பதுங் கருதியன்றோ

" சாவிபோம் மற்றச்சமயங்கள் புக்குநின்
றாவியருதே என்னுந் தீபற.
அவ்வுரை கேளாதே யென்றுந்தீபற " எனவும்

சைவ சமயமே சமயம் பின் சேரவரும் செகத்தீரே எனவும், ஆன்றோர் அருளிச் செய்தது போதாநின்றார் என்க.

மூன்னெறி = என்பது வினைத்தொகை. மூன்னுதல் கருதுதல்.

முக்கண்ணன் = சிவன், தன்னெறி = அவன் சமயம் எனவே சிவ சமயம் என்பதாம். சிவசமய மெனினும் சைவசமய மெனினும் ஒக்கும். சைவ சமயம் = சிவனைவழிபடும் மார்க்கம் எனப் பொருள்படும். சரண் = புகலிடம். சைவசமயமே யெல்லா வுயிர்களுக்கும் ஆதாரமாயுள்ள தென்பதை தாம் அனுபவத்தில் உணர்ந்துள்ளார் ஆதலின் சரணாகும் என்றது சரணுதல் திண்ணமே என வுறுதிப்பொருள் பயக்கும் வாசகத்தால் கூறி யருளினார்.

" அந்நெறியே சென்று அங்கு அடைந்தவர்க் கெல்லாம் " என்பதில் அந்நெறி யென்பது அச்சைவ சமயமே எனப் பொருளைப் பயத்தலேயன்றி அச்சைவ சமயத்திற்குரிய சரியை, கிரியை, யோகம் எனவும் பொருடந்து நின்றது.

சென்றடைதல் = அவ்வம்மார்க்கத்தில் நின்று அவ்வவற்றில் கூறும் விதிவிலக்குகளை யனுட்டித்து முடித்து மேன்மேற் சேறல்.

இனி அம்மார்க்கத்தின்படி வொழுகி சிவனைத் தியானித்து என்றலும் ஒரு பொருள். இங்ஙனம் அடைந்தவர்கட்கே ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மூலமாய் நன்னெறி சித்திக்கு மென்பார் " நன்னெறியாவது நமச்சிவாயவே " என்றருளிச் செய்தார்.

இன்னும் இதன் றியும் விரிக்கின் பெருகு மாதலான் இவ்வளவில் நிறுத்தி " நன்னெறி " யென்பதனைச் சிறிது ஆராய்வாம்.

நன்னெறி யென்பது நன்மை+நெறி யெனப் பிரிக்கப்பட்டு நன்மைகள் யெல்லாவற்றையும் தரும் மார்க்கமெனப் பொருள்படும். நன்மைகளாவன:—உலகத்திலேயுள்ள எல்லாச் சமயத்தவராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டனவாகிய கொலை, களவு, கள், காமம், பொய் என்னும் பஞ்ச பாதகங்களையும் தவிர்த்து ஒழுகுதலாகிய பொது நன்னெறியும், அவ்வச் சமயங்கட்கு இன்றியமையாதனவாயக் கூறப்பட்டுள்ளனவாகியகடவுள் வழிபாடுமாம்.

வா. தி. கோவிந்தராஜ முதலியார்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவசமய மாட்சி.

இந்நிலவுலகத்திலே பரந்து விரிந்து கிடக்கும் எண்ணிறந்த மக்கட்பகுப்பினரால் எண்ணிறந்த வகையவாக வைத்து அநுசரிக்கப்பட்டுவருஞ் சமயங்கள் அல்லது மதங்கள் எண்ணிறந்தனவாய இருக்கின்றன. அவைகளுள்ளே நமது சைவசமயமும் ஒன்றாயிருக்கின்றது. நம்முடைய அநுபவத்திற்கு அகப்பட்ட மதங்களையும் சைவசமயத்தையும் இரண்டு பக்கத்தே வைத்து நாம் நடுநின்று நிறுத்துப் பார்த்தமட்டில், நமது சைவசமயமே அவ்வெல்லாமதங்களினும் பெருமை மிக்கதாயக் காணப்படுகின்றது. இனி நமது அநுபவத்தில் வாராத வேறுமதங்களில் எதுவேனும் சைவசமயத்தை ஒத்ததாகவேனும், அல்லது அதனின், மிக்கதாகவேனும் இருத்தலாகாதோ வென்றால், அதனைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்ந்து பார்ப்போம். அந்நிய மதங்களில் ஏதேனும் ஒன்று சைவசமயத்தின் கட்காணப்படும் எல்லாக் கொள்கைகளும் உடையதாய் இருக்குமெனில், அது வேறு பெயரால் வழங்கப்படுமாயினும் கொள்கைகளிற் சிறிதும் வேறுபடாமையால் அதனையுஞ் சைவசமயமென்றே கோடல் இழுக்காது. இனி அவ்வந்நிய மதங்களுள் ஏதேனும் ஒன்று சைவசமயத்தில் இல்லாத அரிய பெரிய கொள்கைகள் உடையதாய் இருத்தலும் கூடாத தொன்றும் எனினெய

வின் ; உலகத்திலுள்ள எல்லாமதங்களும் ஓரே முழுமுதல் அறிவுப்பொருளாகிய கடவுளையும், அற்பஅறிவுடைய சீவான்மாக்களையும், அறிவில்லாத உலகத்துச் சடப்பொருள்களையும் ஆராயும் முத்திறப்பட்ட ஆராய்ச்சியில் அடங்குவனவே யல்லாமல், இம்மூன்றில் அடங்காத ஒரு மதம் எங்கும் இல்லை யென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததேயாம் இவ்வுண்மை கடைப்பிடித்தே

> " சான்றவ ராய்ந்திடத் தக்கவாம் பொருள்
> மூன்றுள மறையெலா மொழிய நின்றன
> ஆன்றதோர் தொல்பதி யாருயிர்த் தொகை
> வான்திகழ் தளையென வகுப்ப ரன்னவே."

என்னுந் திருவாக்கும் எழுந்தது. கடவுள் உலகம் உயிர் என்னும் இம்மூப்பொருள்களையும் பற்றி எழுந்த பலதிறப்பட்ட கொள்கைகளும், அக்கொள்கைகள் எல்லாவற்றையும் பற்றிய ஆராய்ச்சியும், அவற்றுட் பொருந்துவன இவை பொருந்தாதன இவை என்னும் பகுத்தறிவு நிகழ்ச்சியும் பொருந்துவனவற்றைத் தெளிததுரைத்து உண்மைமுடிபு காட்டுஞ் சித்தாந்தமும் ஆகிய இவையெல்லாம் நமது சைவசமயத்தின கண்ணே அடங்கத் தான் எதிலும் அடங்காததாய் வீறிநிறதலின் சைவசமயம் ஒன்றே எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த உண்மைமதமாமென்று நாட்டப்படும்; இது பற்றியே தாயுமான சுவாமிகளும்

> " இப்பரிசாஞ் சமட்டுமாய் அல்லவாகி
> யாதுசமயமும் வணங்கும் இயல்பதாகி "

என்றும், " சைவசமயமே சமயம் " என்றும் அருளிச் செய்வாராயினர். இனிச் சைவசமயமே எல்லாச் சமயங்களினும் மேற்பட்ட சிறப்புடைத்தாம் என்பதனை ஒருசிறிது வகுத்து ஆராய்ந்து பார்பபோம். முதலாகக் கடவுளைப்பற்றி ஆராய்ந்து பார்பபோமாக. முதலாகக் கடவுளைப்பற்றி ஆராய்ந்தறிந்த வகையினும் அம்முழுமுதற் பொருளுக்குப் பெயர்வைத்து வழங்கும் முறையினும் சைவசமயமே எல்லாச்சசயயங்களினும் மேம்பட்ட சிறப்புடையதாயப் பொலிகின்றதென்பதனை மாத்திரம் ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுவாம். அற்ப அறிவு உடையனவாய உலகத்தின்கட் காணப்படும் எல்லா உயிர்வருக்கங்களுக்கும் துன்பத்தை நீக்கி இன்பத்தைப் பெறும் முயற்சி ஒன்றிலே மாத்திரம் கருத்தூன்றி நிற்கின்றன. ஆன்மாக்கள் அனைத்திற்கும் முதன்முதல் அனுபவத்திறகு வருவது துனபமேயல்

லாமல் வேறில்லை; சிற்றறிவுடைய பிராணிகள் முதல் பேரறிவுடைய மக்கள் ஈறான எல்லா உயிர்களும் உடம்புகளிற் புகுந்து இந்நிலவுலகத்திற் பிறந்தவுடனே தம்அகத்துள்ள பசித்தீயினால் துன்புறுத்தப்படுதலை நம் கண்ணெதிரே காண்கின்றோம் அல்லமோ? பின்னர் அப்பசித்தீயானது தாம் உட்கொள்ளும் உணவால் தணிந்தவுடனே மகிழ்ந்து இன்புறுதலையுங் காண்கின்றோம் அல்லேமோ? இதனால் உயிர்களுக்கு முதல் அநுபவமாய் நிற்பது துன்பமென்றும், அது நீங்குமுகத்தாற் சிறிதுநேரம் நிற்கும் பின் அநுபவமாய்வருவது இன்பம் என்றும் இனிது தெளியப்பெறுகின்றோம். பாருங்கள்! நங்கட்புலனுக்கு எட்டா மிகச்சிறிய புழுக்களுக்கும், இத்துன்பநீக்கமும் இன்பப்பேறும் எவ்வளவு முயற்சியோடும் எவ்வளவு சுறுசுறுப்போடும் இடையறாது நிகழ்ந்து வருகின்றன! கூரிய ஓர் ஊசிமுனையிற் றங்கிய ஒரு சிறு நீர்த்துளியைப் பெருக்கக் கண்ணாடியின் உதவிக்கொண்டு பார்க்குமிடத்து, அதில் அளவிறந்த புழுக்கள் பலவேறுவகையான வடிவுடையவாய் உலவுதலும், அவற்றுள் வலிவாலும் வடிவத்தாலும் பெரியனவாய் உள்ள புழுக்கள் அவற்றுட் சிறியபுழுக்களைப் பிடித்துத் தின்ன மிகவும் பரபரப்போடு உலவித்திரிதலும், அங்ஙனம் உலவும் அவற்றுள் ஒன்று ஒன்றை இரையாகப்-பிடித்தமாத்திரத்திலே மற்றொன்றும் அவ்விரையைப் பிடித்தற்கு வந்து அதனோடு சண்டையிடுதலும், அச்சண்டையிலே வெற்றி பெற்ற புழு தன்னிரையைத் தின்று பசி நீங்கி இன்புற்று நிற்றலும், இங்ஙனம் கண்ணுக்கு எட்டா நிலையிலுள்ள அவ்வளவு சிறு செந்துக்கள்மாட்டுங் காணப்படுந் துக்க நிவர்த்தியும் சுகப்பிராப்தியுமே அறிவினும் நாகரிகத்தினும் மேலவராகக் கருதப்படும் தேவர்களிடத்திலும், அடுத்தடுத்து நிகழ்தலுங் கண்டு சிந்திக்குங்கால் எல்லாவுயிர்களும் துன்பநீக்கத்தையும் இன்பப்பேற்றையுமே அவாவிநிற்கின்றன என்பது புலப்படவில்லையா?

அற்றன்று, அறிவிற் சிறிய மிருகசெந்துக்கள் மாத்திரமே துன்ப நீக்கத்தையும் இன்ப ஆக்கத்தையும் விரும்புகின்றனவன்றி அறிவிற் பெரிய மனிதரும் தேவரும் அவற்றை விரும்புகின்றிலராய் அறிவுவிளக்கத்தையே நாடிநிற்கின்றனரெனின், ஒருநாண்முழுதும் மெய்வருந்தப் பாடுபடுகிறவர்களும், தமது உழைப்பினாற் பெறும் பொருளைக்கொண்டு பசிப்பிணியைப் போக்கி இன்புறுதலைக் களித்தும் வாழ்ந்துவருகின்றார்கள்; பலயாண்டுகளாகக் கல்வி ஞானங்களை மிகவருந்திக்கற்றுப் பெரும்பொருள் ஈட்டுகின்றவர்களும் தமது பசித்துன்பத்தைப் போக்கித்தம் மனையாளோடு கூடி இன்புற்று வருகின்றார்கள். வேறு இன்னும் எந்தவகையான முயற்சியைச் செய்

புவர்களைப்பார்த்தாலும் அவர்கள், எல்லாரும் பசி காமம் என்னும் இவ்விருவகைத் துன்பத்தையும் போக்கி இன்புறும் நோக்கத்திலே உறைந்து நிற்கக் காண்கின்றோ மல்லது பிறிதில்லையே. அங்ஙனமன்று, அறிவுடையார் சிலர் பசி காமம் என்னும் இவ்விரண்டன் பொருட்டாகவன்றி அறிவு நூல்களைக் கற்று அறிவு நிரப்பும் அம்முயற்சியில் மாத்திரமே உறைந்து நிற்கக்காண்கின்றோமேயெனின்; அங்ஙனம் அவர் அறிவுநூற் கல்வியில் முயல்வதூஉம் அந்நூல்களைக் கற்குங்காலத்தும் கற்றறியும் பொருள் நுட்பங்களைத் தேருங் காலத்தும் தம்மகத்தே விளைந்து தம்மை விழுங்கும் பேரின்பத்தின் பொருட்டாகவே யல்லது வேறில்லை யென்பது தெற்றென அறியப்பட்ட உண்மையேயாகும்.

அற்றேல், அறிவு பெரிதோ ஆனந்தம் பெரிதோ வெனின்; எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் ஆனந்தத்தையே நாடிநிற்கும் சுபாவமுடையன வென்பதை மேலே விளக்கிக்காட்டின மாதலாலும், அறிவு விளக்கத்தின் பயனெல்லாம் ஆனந்தப் பேறுகவே முடியக் காண்கின்றோ மாதலாலும், அறிவினும் ஆனந்தமே பெரியதூஉஞ் சிறந்ததூஉமா மென்பது இனிது பெறப்படும். எனவே, ஆனந்த வயப்பட்டு நிற்பதாகிய பத்திமார்க்கமே அறிவின் வயப்பட்டு நிற்பதாகிய ஞானமார்க்கத்தினுஞ் சிறந்ததாமென்பதூஉம் இதுகொண்டு முடிக்கப்படும். அவ்வாறாயினும், ஞானமும் பத்தியும் ஒன்றையொன்று பிரிந்திராவாய் ஒன்று காரணமாயும் மற்றொன்று அதன் காரியமாயும், ஒன்று அறிவாயும் மற்றையது அனுபவமாயும் பிணைந்து நிற்குந் தன்மையவாய விளங்கும். இதனை ஓர் உதாரணமுகத்தால் விளக்கிக் காட்டுவாம். தேனூறிப் பழுத்துக் குலைகுலையாத் தொங்குங் கனிகளை யுடைய ஒரு தேமாமரத்தின்கீழ் ஒருவன் நாடோறும் இருந்தாலும், அவன் அம்மரத்தின் பழம் மிக்க சுவையுடையவென்றும் அதையுண்பதனால் பசி நீங்கிச்சுகமுண்டா மென்றும் அறிந்திலனாயின், அவன் அங்கிருந்தே பசியால் துன்புற்று இறப்பன்; இனி வழிச்செல்லும் அறிவுடையான ஒருவன் அப்பழத்தின் அருமை அறிந்து, வேண்டுமட்டும் அதனைப் பறித்துப் பசிதீர உண்டு இன்புற்று வாழ்குவன், இவற்றால் அறியாமை யுள்ளளவும் அதனை யுடையானுக்குத் துன்பமே நிகழும் என்பதூஉம், அது நீங்கி அறிவு நிகழப்பெறுவானுக்கு அவ்வறிவால் ஆனந்தமே விளையுமென்பதூஉம் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெள்ள விளங்குகின்றனவல்லவோ? அங்ஙனம் அறிவால் ஆனந்தம் உண்டாதலை விளக்கி இவ்வுதாரணத்தில் தேமாங்கனியின் அருமையை ஒருவன் அறிந்து

நின்ற நிலைபோல்வதே ஞானமார்க்கமாகும்; அம்மாங்கனியின் அருமையை அறிந்தமாத்திரத்தாலே அதனைச் சுவைத்து மகிழும் இன்பம் பிறவாமல், அதனைப் பறித்துப் பிழிந்து அதன் இரசத்தை நாவிலிட்டுச் சுவைத்தபின் மாத்திரமே அவ்வின்பந் தோன்றுதல்போல, ஞானமார்க்கத்தால் அறியப்பட்ட பொருளை அறிந்தமாத்திரத்தாலே ஆனந்தந் தோன்றாமல் பத்திமார்க்கத்தால் அனுபவித்துக் காணும் உண்மைக் காட்சியிலேதான் ஆனந்தம் விளையுமா மென்பது இனிது புலப்படும். இனி ஒரு பொருளின் அருமையை அறிந்தவன் அதனை அனுபவியாது விடானாதலின், ஞானமார்க்கத்திற் சென்றவன் பத்தி மார்க்கத்திற் செல்லாதிரான் என்பதுந் துணியப்பட்ட பொருளாம். ஆகவே, அறிவின் வயப்பட்டு நின்ற ஞானமார்க்கம் இன்பவயப்பட்டு நின்ற பத்திமார்க்கத்தினைப்பயக்குங் காரணமாய நிற்கப் பத்திமார்க்கமானது அதன் காரிய அனுபவ நிலையாய் அதனினுஞ் சிறப்புடைத்தாய் விளங்குமென்பது பெறப்பட்டது. இம்முறை சிற்றறிவு சிற்றின்பங்களையுடைய பெத்தான்மாக்களிடத்தும், பேரறிவு பேரின்பங்களை யுடைய முத்தான்மாக்களிடத்தும் பிறழாது காணப்படுவதேயாகும் என்றும் இவ்வாற்றால் ஆனந்தமே எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் முடிந்தநிலையா யுள்ள தென்பது காட்டப்பட்டது.

அங்ஙனமாயின சிற்றறிவுடைய பிராணிகள் அவாவும் ஆனந்தத்திற்கும், பேரறிவுடைய மக்களும் முனிவரும் அவாவும் ஆனந்தத்திற்கும் வித்தியாசம் என்னையெனின்; ஆனந்தம் அறிவின் காரியமாய்த் தோன்றுவதென முன்னரே விளக்கிக்காட்டினமாகலின், அவ்வானந்தம் தனக்குக் காரணமாயுள்ள அறிவின் தரத்திற்கு ஏற்பப் பெரிதாயுஞ் சிறிதாயும் நிலையுள்ளதாயும் நிலையிலாததாயும் பல்திறப்பட்டுத் தோன்றுமென்பதும் அது கொண்டு தெளியப்படும். உயிர்கள் உலகத்துப் பொருள்களின் சேர்க்கையாலும், தம்மையொத்த உயிர்களின் சேர்க்கையாலும் இன்பம் எய்தக் காண்கின்றோம். உலகத்துப் பொருள்கள் அறிவில்லாதனவும் நிலையில்லாதனவுமாய்ப் போதலின் அவற்றின் சேர்க்கையாற் பிறக்கும் இன்பமும் நிலையில்லாமல் அழிந்துபோதலுடன் தானழிந்தபின் துன்பத்தையும் விளைவிக்கின்றது. இனி உயிர்களெல்லாம் அற்ப அறிவினவாயும் நிலையில்லாத உடம்புகளில் மாறிமாறி வருவனவாயும் இருத்தலின் அவற்றின் சேக்கையாற் றோன்றும் இன்பமும் நிலையின்றி அழிதலுடன் பின்னர்த் துன்பத்தையும் வருவிக்கின்றது, என்றும் அழியாது நிலைத்து நிற்கும் பேரின்பத்தையே அடையவேண்டும் என்னும் நோக்கத்தையுடைய உயிர்கள் அப்பேரின்ப

பதத்தைத்தருதற்குரிய பேரறிவுப் பொருளை நாடாமல் மின்னல் போலத் தோன்றித் தோன்றிச் சிற்சில கணங்களுள் மாய்ந்துபோகும் சிற்றின்பத்தைத் தந்து பின் துன்பத்தையே பயக்கும் உலகத்துப் பொருள்களையும் சிற்றுயிர்களையும் நாடுதல் தமக்குள்ள சிறிய மயக்கவறிவின் பான்மையினாலன்றோ? சிற்றறிவால் வருவது சிற்றின்பமும் பேரறிவால் வருவது பேரின்பமும் ஆகும். சிற்றறிவானது தனக்கு எட்டிய சிறுபொருளையே நாடும்; பேரறிவானது எல்லா அறிவும் எல்லா இன்பமும் நிறைந்த பெரும் பொருளையே நாடும். சிற்றறிவால் நாடப்படும் சிறுபொருட் சேர்க்கையாற் சிற்றின்பமும், பேரறிவால் நாடப்படும் பெரும் பொருட் சேர்க்கையாற் பேரின்பமும் வருதல் இயல்பேயன்றோ? மிருக செந்துக்களின் அறிவு பகுத்துணர்வோடு கூடாமல், உலகத்துப் பொருள்களை மாத்திரம் அறிவிக்குங் கருவிகளாவன மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்பொறிகளோடு இயைந்து நிகழ்தலின், அவை தமக்குப் பசி எடுத்த காலத்து இரை தேடித் தின்று பசி நீங்கி இன்புறலும் உறங்கியும் அவ்வளவோடு தமது காலத்தைக் கழித்துவிடுகின்றன. இங்ஙனம் மிருக செந்துக்களின் அறிவு புறப்பொருள்களைப் பற்றிய புற அறிவாய் மிகச் சிறிதாய் இருத்தலின் அச்சிற்றறிவால் அவை யடையும் இன்பமும் மிகச் சிறியதாய்க் கழிகின்றது.

இனி மக்களாய்ப் பிறந்த நம்மனோர்க்குள்ள அறிவு புறத்தேயுள்ள உலகத்துப் பொருள்களை மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறி வாயிலாக அறிவதுடன், அங்ஙனம் அறிந்தவற்றைத் தமது அகத்தே கொண்டுபோய் வைத்து இது நல்லது இது தீயது எனவும், இது இதனை ஒக்கும் எனவும், இது இதனை ஒவ்வாது வேறும் எனவும் பகுத்துணர வல்லதாயும் இருத்தலின், மிருகசெந்துக்கள் அறிவைவிட எத்தனையோ மடங்கு பெரிதான இவ்வகைப்புற இன்பமும் அச்செந்துக்கள் எய்தும் இன்பத்தினும் எத்தனையோ மடங்கு பெரிதாய்த் திகழுகின்றது. பசி எடுத்த காலத்து மாத்திரம் இரைதேட முயன்று, பசி ஒழிந்தபின் வாளாது உறங்கிக் கழியும் மிருக ராசிகள் பலவற்றைப்போல் ஆகாமல், அப்பசித் துன்பத்தை நீக்க முயலுற்றபோதும் வருங்காலத்தைநாடி உழைக்கும் மக்கள் அறிவின் மேன்மையைப் பாருங்கள்! மிருகங்களிற் பெரும்பாலானவை நாளைக்கு என் செய்வோம் என்னுங் கவலை சிறிதுமே இல்லாதனவாம். மக்களோ நாம் முதுமைவந்த காலத்து வருந்தாது இருந்து உண்ணல் வேண்டுமே என்னும் வருங்கால் அறிவுடையராய் இளம்பருவத்தே ஆனமட்டும் முயன்று வேண்டும் பொருளைத் தொகுத்துக்கொள்கின்றார்கள்.

இன்னும் வரும்.

சுவாமி வேதாசலம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆரிய வேதபாராயணம்

நமது நாட்டிலே சிவாலயங்கள் தோறும் நடக்கும் பிரமோற்சவ முதலிய காலங்களில் ஆரியஸ்மார்த்தர்கட்குக் கூலிகொடுத்துச் சிவபெருமானுக்குப்பின் ஆரிய வேதம் பாராயணஞ் செய்யும்படி அவ்வவ்வாலய தருமகர்த்தர்கள் ஏற்பாடுசெய்து வருகின்றனர். ஸ்மார்த்தர்கள் வேதங்களிற் சிற்சிலபாகங்களை நன்றாக வரப்படுத்திக்கொண்டு கட கட வெனச் சொல்லுவர். இவர்கள் வேதங்களைப் பார்த்துப் படித்தவர்களன்று ஒருவர் சொல்லப் பலர் சூழ்ந்திருந்து கேட்டுவரப்படுத்தியவர்கள். பெரும்பாலோர்கட்கு அவற்றின் பொருள் தெரியாது இவர்களுள் கனபாடியெனச் சிலருண்டு. அவர்கள் சிலபாகங்கள் அதிகமாக வரப்படுத்தியுள்ளவர்கள். இவர்கட்குச் சைவசமயத்திற் சிறிதும் பற்றில்லை. சைவசமயத்திற்குரிய சிவாகமங்கள் இவர்கட்குடன்பாடு கிடையாது. இவர்கள் தங்களை வைதிகரெனச்சொல்லிக்கொள்ளுவரே யன்றி, வைதிகசைவரெனச் சொல்லிக் கொள்ளத் துணியார். ஸ்மார்த்த சந்நியாசி யொருவர் இறந்துவிடின் அப்பிணத்தின்பின் சுடுகாடுவரையில் வேதபாராயணஞ் சொல்லத் துணியுமிவர்கள், பிரமோற்சவங்களில் பிட்சாடனமூர்த்திக்குப்பின் பாராயணஞ்செயயப பின்னிடுவர். பிட்சாடன மூர்த்தியை இவர்கள் தெய்வமாக வெண்ணின அம்மூர்த்திக்குப்பின் பாராயணஞ் செய்ய கூசுவரா? இத்தகையவரைச் சிவபெருமானுக்குப்பின் பாராயணஞ் செயயும்படி அவர்கட்குக்கூலி கொடுக்கலாமா? பிட்சாடனருக்குப்பின் பாராயணஞ் செய்யத் தானே மறுக்கின்றனர். மற்றைய மூர்த்திகட்குப் பின் பாராயணஞ்செய்ய மறுக்கின்றாரெனின் சிவபெருமான வேறு மற்றைய மூர்த்திவேறு? சகல மூர்த்திகளும் சிவபெருமானே யன்றோ? பிட்சாடனரை வெறுத்தல் சிவபெருமானை வெறுத்தது போலன்றோ? என்ன கொடுமை! கொடுமை! தருமகர்த்தர்களே! நீங்கள் ஸ்மார்த்தர்களின் விபூதி உருத்திராட்ச வேடத்தைக் கண்டு மயங்கி யிருக்கின்றீர்கள். சிவாகமங்களை உடன்பாடாகக் கொள்ளாத ஸ்மார்த்தர்கள், தமக்குப்பின் பாராயணஞ் செய்துவரச் சிவ

பெருமான்தான் சம்மதிப்பாரா? சிவபெருமானுக்கு விரோதமாகக் கூலி கொடுத்து பிட்சாடன மூர்த்தியை நிந்திப்பவரைக்கொண்டு பாராயணஞ் செய்வித்தல் புண்ணியமாகுமா? ஜெகதாச்சாரிய மூர்த்திகளாகிய சைவ சமய குரவர்கள் நால்வருக்குப் பின்னும் ஸ்மார்த்தர் யாராயணஞ் செய்ய விசையார் நால்வர்களைத் தெய்வமாகக் கொண்டொழுகும் சைவர்களே! எங்ஙனம் மனந்துணிந்து இத்தகைய ஸ்மார்த்தர்களுடன் நீங்கள் அளவளாவுகின்றீர். இவர்களை உங்கள் வீட்டில் நடத்தும் சுபாசுபங்கட்கு வரிக்கின்றீர்கள், உங்கள் திரவியங்களை அவர்கட்குக்கொட்டுகின்றீர்கள். அந்தோ! என்ன அநியாயம். இனியேனும் நீங்கள் தலை கூர்ந்து, வேதாகமங்களை உடன்பாடாகக் கொண்டு அவற்றின் வழியொழுகும் ஆதிசைவர்களைக்கொண்டு வேதபாராயணஞ் செய்வியுங்கள். ஆதிசைவர்கள் கூட்டமாகக் கூடி வேதபாராயணஞ் செயயக்கிட்டாரேயெனின்? ஸ்மார்த்தர்களை மந்தை மந்தையாகக் கூட்டிப் பாராயணஞ்செய்வித்துச் சிவாபாரதம் சம்பாதித்துக்கொள்வதினும், இரண்டொரு ஆதிசைவரைக்கொண்டு பாராயணஞ் செய்வித்துச் சிவபுண்ணியஞ் சம்பாதித்துக்கொள்ளுதல் மிக உசிதமன்றோ? ஆதிசைவர் கிட்டாதபோது தமிழ் வேதியர்களாகிய ஓதுவா மூர்த்திகளைக் கொண்டு தமிழ் வேதபாராயணஞ் செய்வித்தல் உத்தமோத்தமமாகும். இக்காலத்தில் தேவகோட்டை நகரத்தார்கள் தென்தேயத்தில் பற்பல தலங்கள்தோறும் தேவார பாராயண பாடசாலை யேற்படுத்தியிருக்கின்றனர். அநேக ஆலயங்களில் நடத்தும் பிரமோற்சவகாலங்களில் அவர்களைக்கொண்டு பாராயணஞ் செய்விக்கின்றனர். இங்ஙனமே மற்றும் பலதலங்களினும் செயவிக்கின் மிக நலமாம்.

இதுகாறும் நாம் கூறியவாற்றால் ஆரியவேதத்தை நிந்தித்ததாக ஒருவருமெண்ணப்படாது. ஆரிய வேதத்தினுண்மை சித்தாந்த மென்பது திண்ணம். ஆரியவேதத்தினிருதயம் சிறிதுமறியாது வேதாந்தத்திற்கும் சிந்தாத்திற்கும் யாதொரு சம்பந்தமில்லை யெனக்கூறிச் சிவநிந்தை, சிவாகமநிந்தை, சிவனடியார்நிந்தை செய்து வாழ்ந்து திரியும் கூலிக்கு மாரடிப்பவரைக்கொண்டு பாராயணஞ் செய்வித்தல் எவ்வகையினும் அடாதென்பதே நமது கொள்கை. வேதாந்தத்தையும் சித்தாந்தத்தையும் சமரசமாகப் போற்றிவாழும் சில ஸ்மார்த்தகளுளரே அவர்களைக்கொண்டு பாராயணம் செய்விக்கப்படாதோ வெனின்? அத்தகைய உத்தமர்கள் சிலருண்டென்பதை நாமறிவோம். அவர்கள் வைதிக சைவ பிரவர்த்தகத்தில் சத்காலக்ஷேபம் செய்துவருபவர்களேயன்றி வேறு வழியிற் பிரவர்த்தகஞ்

செய்யார். ஆகவே ஆரிய வேதத்தில் கூடமாய் பிரதிபாதிக்கப் படுகிற சிவபெருமானையே வியக்தமாகத் தமிழ் வேதம் கொண்டாடுகிறபடியால், தமிழ் நாட்டிலே தமிழர்களாகிய நாம் தமிழ் வேதத்தையே பாராயணஞ் செய்யும்படி தமிழ் வேதியர்களை நியமிக்கவேண்டும். இது விஷயத்தில் சிவாலய தருமகர்த்தர்கள் ஒருங்குகூடி யாலோசிக்க வேண்டும். குளிக்கப்போயச் சேறறைப் பூசிக்கொள்ளுதல்போல, சிவாலய பரிபாலனஞ் செய்ய வேற்பட்ட தருமகர்த்தர்கள் சிவாபராதத்திற்குட்படுதல் தருமமன்று. இலௌகிகத்தில் உன்னதபதவியடைந்துள்ள ஸ்மார்த்தர்கள் சிலரின் தாட்சண்ணியத்திற்குட்பட்டுச் சாடையாயிருந்து விடாதீர்கள். ஆரிய வேதபாராயணத்தை நிறுத்திவிட்டால் பலபேர்கட்கு விரோதியாக நேரிடும் ஆகவே இது நடக்கிற காரியமா? பலநூற்றாண்டுகளாக நடந்தேறிவந்த வழக்கத்தை நிறுத்தலாமா? என ஆலோசிப்பீர்கள். இது சரியான ஆலோசனையன்று. இதுகாறும் நம்மவர்களை வேடத்தால் ஸ்மார்த்தர் வஞ்சித்து வந்தனர். இப்போது இவர்கள் வஞ்சனை வெளியாயிற்று. இனி விழித்துக் கொள்ளவேண்டும். இனி சரிவற காரியங்களை நடத்தவேண்டும். இதுகாறும் நம்மையறியாது சிவாபசாரம் நடந்தேறியது தெரியாததால் நம்மீது தோஷமில்லை. உண்மை தெரிந்த பின்னர் சாடையாயிருந்து விடுவோமாயின் நமக்குச் சிவாபாராதம் நமக்கு உண்டாமென்பதிற் றடையில்லை. ஆரிய வேதபாராயணத்தை நீக்கிவிடுதலினால் ஒன்று முழுகிப்போகாது. கெடுதியுமில்லை. திராவிட வேதபாராயணத்தைப் பாராட்டுங்கள். திராவிடவேதத்தில் நமது சிவபெருமானுக்குப் மிக்க பிரியமுண்டு. நால்வரிடம் சென்று தம்மீது தமிழ்வேதம் பாடும்படி பற்பலதரங் கேட்டுக்கொண்டனர். அத்தமிழ் வேதியர்கட்கு அனேக அற்புதஞ்செய்து காட்டினர். தாமும் அனேகத் தமிழ்ப்பாசுரங்களைப் பாடினர், தாமுநூலியற்றினர். தமிழ் நாட்டில் அறுபத்துநாலு திருவிளையாடல்களைச் செய்தனர். தமிழ்ப்பாட்டுக்களைக் கேட்டுப் பரி சீந்தனர். தமிழ்ச்சங்கத்தை நடத்தினர். தமிழை அவமதித்த அரசன்பாற் சீற்றங்கொண்டு அவர் ஊரைவிட்டு விலகினர். மறுபடியும் அவ்வரசன் தமிழை மதிக்க அவன் ஊருக்கு வந்தனர். ஆகவே தமிழின் மிகுந்த ஆசையைப் பலவகைகளிலும் காட்டிய தமிழ்த் தெய்வமாகிய சிவபெருமானுக்கே தமிழ்வேதபாராயணமே உரித்து. தருமகர்த்தர்களே! சிவாலயங்கள் தோறும் தமிழ் வேதியர்களைக் கொண்டு தமிழ் வேதபாராயணஞ் செயயமுந்துங்கள்! முந்துங்கள்!

மணவழகு.

சமாச்சாரங்கள்.

மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் சரித்திரம்: அத்திக்குடிச் சைவசித்தாந்த சபைத்தலைவர் ஸ்ரீமான். S. V. நல்லபெருமாள் பிள்ளையவர்கள் ஆங்கிலேயத்தில் எழுதி ஷை சுவாமிகள் 133-வது குருபூஜை மகோற்சவ தினத்தில் விநியோகித்தனர். அதே தினத்தில் திருநெல்வேலி இந்துகலாசாலைத் தமிழ்ப் போதகாசிரியரும் ஷை சைவசித்தாந்தசபை கௌரவ பிரசாரகருமாகிய ஸ்ரீமான் சிதம்பரம் இராமலிங்க பிள்ளையவர்கள் ஷை சுவாமிகளின் மீது ஆனந்தகளிப்பியற்றி யரங்கேற்றினர்.

திருப்போரூர் ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள் குருபூஜை — ஜூன் மீ 2உ சென்னையில் சித்தாந்தசரபம்-அஷ்டாவதானம் சிவஸ்ரீ-கலியாணசுந்தரயதீந்திர சுவாமிகள் அக்கிராசனத்தின் கீழ், குருபூஜை மகோற்சவமும், மாகேஸ்வர பூஜையும் பல வுபந்நியாசங்களும் நிறைவேறின.

திருவள்ளுவநாயனார் மகோற்சவம் — திருமயிலாப்பூரில் ஜூன் மீ 4உ நாயனாரது குருபூஜைதினம் அவர் ஆலயத்தில், கொழும்பிலிருந்து வந்திருந்த கனம்-பொன்னம்பலம் இராமநாதம் துரையவர்கள் அக்கிராசனத்தின்கீழ் அனேக வித்வசிகாமணிகள் உபந்நியாசங்கள் செய்தனர். அன்றிரவு நாயனாருக்குத் திருவீதி மகோற்சவம் நடந்தேறியது.

மணிமங்கலம் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பக்தஜனசபை — ஜூன் மீ 22, 23, 24 - களில் இருபத்தாறும் விழாவில் சித்தாந்தசரபம்-அஷ்டாவதானம்-சிவஸ்ரீ-கலியாணசுந்தர யதீந்திர சுவாமிகள் அக்கிராசனத்தில் பலவித்வசிகாமணிகளும் பெண்மணிகளும் பல உபந்நியாசங்கள் நடத்தினர்.

தஞ்சாவூர் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம் — ஜூன் மீ 23, 24-தேதிகளில் ஸ்ரீமான்-டி-செல்வகேசவராய முதலியார் M. A அவர்கள் அக்கிராசனத்தின் ஆறும் ஆண்டின் திருவிழா கொண்டாடப்பெற்றது.

சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம் மதுரைக்கிளைச்சங்கம் — ஜூன் மீ 15உ ஷை கிளைச்சபை ஸ்ரீமீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரர் ஆலயத்தில் ஸ்ரீமான்-ஜே-எம்-நல்லசாமி பிள்ளையவர்களால் தாபிக்கப்பட்டது. விவரம் பின்வரும்.

இதனைத் தங்கள் நண்பர்களுக்குந் தெரிவிக்க வேண்டுகிறேன்.

உ

சிவமயம்.

சைவ சித்தாந்த மகாசமாஜத்தின் வனிதை வகுப்புக் காரியதரிசியாகிய ஏ. ஆண்டாளம்மாளெனப் பெயரிய மங்கையர்க்கரசியார் அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட நூல்கள்.

தேவாரம் வேதசாரம்.

தமிழ் வேதமாகிய தேவாரமுதற் பெரியபுராணம் இறுதியாகப் பன்னிரு திருமுறைகளும் அருட்பா எனப் பெயர் பெற்றுச் சைவத்திற்கும், சிவபூசைக்கும், சிவாலய நித்திய நைமித்திகங்களுக்கும், சிவதரிசனத்திற்கும், அடியார் பூசைக்கும் நியமமந்திரங்களாயுள்ளன. வடமொழியிலும், தென்மொழியிலும் வல்லுநராகிய சாம்பவ ஸ்ரீ காசிவாசி - செந்தினாதையரவர்கள் உபய வேதங்களிலும் ஆங்காங்குக் காணப்படும் பிரணவம், விபூதி, உருத்திராக்ஷம், பஞ்சாக்ஷரம், அன்புநெறி, சரியா, கிரியா, யோகஞான பாதங்களிவற்றின் உண்மைகளையும் இன்னோரன்ன பிறவற்றையும் பொருளொற்றுமை கண்டுதோன்ற எடுத்துத் தொகுத்து 112 விஷயங்களாகத் "தேவாரம் வேதசாரம்" என்னும் மகுடத்தோடு இந்நூலை இயற்றினர். அதனை 31 - பாரம்கொண்ட டிம்மி அளவுடைய புத்தகமாக இரண்டு திருவுருவப் படங்களுடன் அச்சிட்டனன். இதுவரையில் எவரும் இவ்விதம் செய்யவில்லை. செய்யக்கருதவுமில்லை. இப்புத்தகம் சிவநேசச் செல்வர்களுக்கும், சைவப்பிரசங்கம் செய்வோர்களுக்கும், புதிதாக நூல்கள் எழுதுவோர்களுக்கும் இன்றியமையாத தொன்றென்க. சூரியனார் கோயில் மகா சந்நிதானம் கொடுத்த முகவுரையானே இதன் அருமை பெருமைகள் தெற்றென விளங்கும். இப்புத்தகம் எழுதுவதற்கு ஐயரவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட சிரமத்தையும் அச்சிடுவதற்குக் காகித முதலியவற்றின் விலையேற்றத்தால் நேருகின்ற கஷ்டத்தையும் ஒத்துப்பார்க்கில் இப்புத்தகத்தின் கிரயம் குறைந்ததேயாம். இதன் விலை தபாற் சார்ஜு நீங்கலாக ரூபாய் 3 (மூன்று) ஆகும். வாங்க விரும்பும் அன்பர்கள் எனக்குத் தெரிவித்தால் வி. பி. மூலம் அனுப்பப்படும்.

சிவஞானபோதவசனாலங்கார தீபம்.

இந்நூல் ஷை நூலாசிரியர் செந்தினாதையரவர்களால் யாவரும் உணரும் பொருட்டு இலகுவானவசன நடையில் எழுதப்பட்டு ஒவ்வொரு சூத்திரத்தின் இறுதியிலும் வினாக்களும் அவற்றின் விடைகளை உணருமாறு அதன் எண்களும் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் பொல்லாப் பிள்ளையார், தக்ஷிணாமூர்த்தி முதலிய 5-படங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. தபால் சார்ஜ் நீங்கலாக ரூபா 2-8 0.

---

(1) சிவலிங்க மகத்துவம்.

சிவாலயத்திற்சென்று வழிபடும் அன்பர்களாகிய அடியார்கட்குக் காட்சியளிப்பதற் கேதுவாயுள்ள சதாசிவமூர்த்தியாகிய சிவலிங்கப் பெருமான் திருமேனியின் உண்மைப்பொருளைப் பல உபநிடதப் பிரமாணங்களைக்கொண்டு விரிவாக வெழுதப்பட்டுள்ளது. இதன் விலை அணா 4.

(2) திருநீற்றின் உண்மை.

சைவ பூடணங்களுளொன்றாகிய விபூதியின் வரலாறும், மகிமையும், தரிக்கப்படும் விதமும், பயனும், ஆக்கும் விதமும், அற்புதச் செயகையும், மற்றும் நன்குவிளக்கிச் சுருதிப் பிரமாணங்களுடன் விரிவாக வெழுதப்பட்டுள்ளது. இதன் விலை அணா 4.

மகா வுக்கிரவீரபத்திராஸ்திரம் (ஏகான்மவாத கண்டனம்) } அணா 8

சி. ஏகாம்பர முதலியார்,

24, சாமிபண்டாரம் வீதி,

சிந்தாத்திரிப்பேட்டை, சென்னை.